

ההכרזה שלי

הכרזת העצמאות

על אודות הישיבה האחרונה של מועצת העם לפני ההכרזה: הישיבה ארכה מעט יותר משעה אחת והוויכוח היה לא רק קצר, אלא התנהל באותה רוח שאפפה את הכול - רוח של אחדות גדולה, סבלנות הדדית וכיבוש היצר. כאשר ננעלה הישיבה סמוך לשעה שלוש נותרה רק שעה אחת עד להכרזת המדינה וכל החברים והאורחים מיהרו לבתיהם כדי להתקין עצמם לטקס ולהגיע אליו בעוד מועד. בבניין הקרן הקימת לישראל נותרו רק עובדי המזכירות שצריכים היו לדאוג להדפסת המגילה וה"מנשר" בנוסחיהם הסופיים. דורית רוזן (המזכירה) פנתה באותו בוקר להנהלת בנק אפ"ק (היום בנק לאומי לישראל) וביקשה לאפשר גניזת החומר בכספת שבמרתף הבנק, שכן לא יוכלו לשער עצמיתה של ההכרזה ושאר החומר שלא יושמדו, חלילה, בהפצצה. הבנק עשה כל הסדרים הדרושים כדי לאפשר גישה לכספת בשעות המאוחרות של ערב שבת.

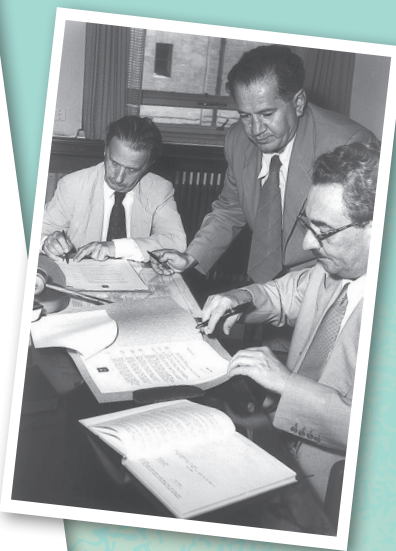

כולנו היינו בהולים, והשעון האיץ בנו בלא רחמים. אולם המוזאון היה צר מלהכיל את האנשים שהכרח היה להזמין אל הטקס [...]. משנתפרסם בעיתוני הבוקר על טקס ההכרזה, החלו רבים מטלפנים ותובעים כרטיסי כניסה. כרגיל, כאשר השעה בהולה נעשות שגיאות בעריכת רשימות המוזמנים, אולם העובדים נאלצו להתאכזר, לפעמים מתוך צער אמתי. בסופו של דבר נתברר כי אין מקום לתזמורת הפילהרמונית שהוזמנה לנגן את 'התקווה' בפתיחת הטקס ובנעילתו. השאלה נפתרה על ידי העלאת התזמורת לקומה העליונה.

זאב שרף

(בן גוריון) מסר את רשות הדיבור לרב י"ל פישמן שבירך בקול רועד וחונק מרמעות, בשם ובמלכות "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה". באותו רגע היה אולם המוזאון בית כנסת והקהל ענה "אמן" בקול. אחר הברכה סיפר בן גוריון שחברי מועצת העם בירושלים, שלא יכלו להגיע למועד, נתכנסו במשרדי הסוכנות היהודית בירושלים והצטרפו כאיש אחד להחלטה על ההכרזה, ומיד עבר לקרוא את "מנשר" מועצת המדינה הזמנית. משהגיע לסעיף השני המבטל את הוראות החוק הנובעות מ"הספר הלבן", נדמה היה כאילו עצר הקהל נשימתו ופרצה סערה. ובכן אמת הדבר, שריר וקיים: מדינה לנו. יש בידיה לחוקק חוקים והנה אנו גוזרים כחוק על ביטול סעיפים (בן גוריון) מסר את רשות הדיבור לרב י"ל פישמן שבירך בקול רועד וחונק מרמעות, בשם ובמלכות "שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה". באותו רגע היה אולם המוזאון בית כנסת והקהל ענה "אמן" בקול. אחר הברכה סיפר בן גוריון שחברי מועצת העם בירושלים, שלא יכלו להגיע למועד, נתכנסו במשרדי הסוכנות היהודית בירושלים והצטרפו כאיש אחד להחלטה על ההכרזה, ומיד עבר לקרוא את "מנשר" מועצת המדינה הזמנית. משהגיע לסעיף השני המבטל את הוראות החוק הנובעות מ"הספר הלבן", נדמה היה כאילו עצר הקהל נשימתו ופרצה סערה. ובכן אמת הדבר, שריר וקיים: מדינה לנו. יש בידיה לחוקק חוקים והנה אנו גוזרים כחוק על ביטול סעיפים

למזכיר ועדת המצב של הנהלת הסוכנות והוועד הלאומי להכנת מנגנון המדינה. בתפקיד זה כיהן מאוקטובר 1947 ועד הקמת מנהלת העם. כשהוקמה מנהלת העם נתמנה זאב שרף למזכיר שלה וכשהפכה, לאחר קום המדינה, לממשלה, המשיך לכהן בתפקיד זה. שרף כיהן בתפקיד מזכיר הממשלה עד שנת 1957, בממשלותיהם של שרת ובן גוריון. בשנת 1965 נבחר לראשונה כחבר כנסת, בשנת 1966 התמנה לשר המסחר והתעשייה וב-68 שימש שר האוצר בממשלת אשכול. בכנסת השביעית כיהן כשר השיכון.

זאב שרף, מזכיר מנהלת העם הזמנית והממשלה, חבר הכנסות השישית והשביעית ושר בישראל (שר האוצר, שר המסחר והתעשייה, שר השיכון) נולד בבוקובינה. היה חבר מרכז נוער פועלי ציון ברומניה. ב-1925 עלה שרף לישראל והצטרף לקיבוץ שפיים. לאחר כמה שנות שליחות בחו"ל חזר ארצה ושימש מזכיר מרכז הפועל. הצטרף ל"הגנה" והיה מפקד הש"י (שירות הידיעות). שימש מזכיר המחלקה המדינית של הסוכנות היהודית. לקראת הקמת המדינה מינה דוד בן גוריון את שרף